

Písní budu chválit jméno Boží, velebit je budu díkůvzdáním. Vždyť Hospodin slyší a nepohrdá těmi, kdo ho hledají. Ať ho chválí nebesa, země i moře se vším, co se v nich hemží, vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Podle Ž 69 a J 3)

Mk 1,9-15: V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn. V tom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil.“ A hned ho Duch vyvedl na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a satan ho pokoušel; byl mezi dravou zvěří a andělé ho obsluhovali. Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium. „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu.“

Na svět přišel Ježíš (Boží slovo se stalo tělem, popsal to jeden z biblických vypravěčů). Ježíš nám přinesl něco, co nám nikdo z lidí dát nedokáže (záchrana tomu zkratkou říkáme). Ale jak to srozumitelně vyjádřit?

Spisovatel jménem Marek dostal geniální nápad, že to zkusí vyprávět jako příběh. V tom příběhu je Ježíš v hlavní roli. Marek velmi stručně popsal něc o z toho, co Ježíš dělal a říkal a s kým se setkával, a pak přešel k tomu hlavnímu – jak je to s tou záchranou (tomu zase říkáme Velikonoce). Věnujme dnes pozornost úvodní části, jak to celé začalo:

“Připravte Bohu cestu, hleďte srovnat, co je křivé, špatné a nefér, vyrovnejte mu stezky.” Tohle vyvolával v poušti Jan řečený Křtitel a lidi za ním proudili ve velkém. Jan přitom neříkal nic převratně nového – naopak, citoval slova, která pár století předtím vyřkl jeden jiný zajímavý člověk. Lidi to (možná) znali, ale vlastně tomu nevěnovali pozornost. Ale teď je ta stará slova přitahovala.

Někdy se přihodí, že takový ten obvyklý a společně sdílený pocit, že „takhle to dál nejde“, se přetaví do odhodlání: pojďme s tím něco udělat. Věty, které pronášel Jan u Jordánu, najednou přitahovaly pozornost a lidé sem hromadně proudili a hledali v nich recept, co a jak dál.

Jednou se tu objevil i Ježíš a také on byl od Jana pokřtěn. Vypravěči shodně líčí, že když vystupoval z vody, ozval se hlas z nebe – to chápejte jako upozornění pro čtenáře, aby z Ježíše nespouštěli oči: ten hlas ho totiž označil za Božího syna, takže co se bude dít dál, bude přímo od Boha. Na tomhle se vypravěči shodnou, ale liší se v tom, kdo ten hlas tenkrát uslyšel. Třeba podle Matouše všichni, kdo tam byli, takže od začátku věděli, kdo Ježíš je. Evangelista Marek to říká jinak: že ten hlas slyšel jen Ježíš sám. Nikdo z přítomných ještě neví, co od něj čekat, a na Ježíšovi je, jak to všechno ustojí. Kromě něj to zatím víme jen my, čtenáři. Takže až vám v průběhu knihy budou připadat lidé (třeba učedníci) podivně nechápaví, není divu: ještě to nevědí.

Hned po křtu strávil Ježíš čtyřicet dnů na poušti (to není tak úplně časový údaj, tohle číslo v Bibli znamená, že co se tu děje, je důležité). Satan neboli vrchní představitel zla na něm dělal pokusy, jestli by se nedal chytit na nějaké lákadlo. Z jedné strany dravá zvěř a pekelná sběř, z druhé ho obsluhují andělé. Vyměňte si na chvíli kulisy a zjistíte, že to není jen o Ježíšovi, protože tak přece žijeme i my: z jedné strany po vás jde slabost, nemoci, únava, pokušení, nebezpečí všeho druhu (prostě dravá zvěř), z druhé síla, ani nevíte odkud se bere, zkratkou řečeno Boží přítomnost a požehnání.

Všelijakých pokušení má člověk na výběr a je na něm, co s nimi. Když se do nějakého zamotáme, může to být dost příjemné a málokdo v tu chvíli řeší, co bude potom, až se to zlo někudy provalí a co bude dál. Z jedné strany ďábelské nástrahy, z druhé strany pomoc z nebe. Ta pomoc však není jen v síle, abych pokušením odolal (kéž by). Evangelium neboli dobrá zpráva znamená ještě víc: že když jim neodo-

lám (což se stává), nestanu se hned kořistí pekla. I kdybych v tom vězel až po uši, Ježíš peklo odzbrojil (*tohle* je evangelium neboli dobrá zpráva), takže i když chybuju, můžu se z toho vymotávat zase ven. Což není zrovna snadné, tak proto ta nebeská pomoc, která se projevuje jako láska a vnímám ji třeba jako odpuštění.

Ježíš ďáblovi nepodlehl, naopak se sám stal nebeskou pomocí nám ostatním. Ale o tom bude ve vyprávění řeč později.

Jan Křtitel, když citoval tamta prastará slova, vybízel lidi k pokání, což znamená, že máme napravit, co je nakřivo, aby Bůh mohl vstoupit se svým královstvím, až ten čas přijde – přesněji řečeno abychom byli s to ho přijmout. A Ježíš, když přišel z pouště mezi lidi, říkal: “Přátelé, ten čas už je tady. Boží království je na dosah, tak se mu obraťte v ústrety.” Srovnejte si cestu podle Boží mapy, a jestli jste zabloudili a jdete špatně, vraťte se zpět, Bůh už jde k vám.

Pojďte Bohu naproti, to se snadno řekne, jenže člověk moc neví kudy. Je tu spousta cest a cestiček, po kterých nás vedou slova moudrých lidí anebo výkřiky pomatenců a naše vlastní chmury a je to pěkná džungle. Když se pokusíme vyjádřit, čím stoná tenhle svět a jak by se měl léčit, brzy zjistíme, jak rozdílné názory na to máme, jak rozdílně si vykládáme své zkušenosti, a budeme žasnout, komu jsou naši bližní ochotni věřit. Člověk zpravidla důvěřuje tomu, koho má rád, tím spíš, když můžete věřit, že ten druhý má taky rád vás. Anonymní autoři řetězových mailů a „zaručených zpráv“ na internetu tohle kritérium lásky opravdu nesplňují, a podle toho s tím zacházejte, když vás zásobují strachem nebo pobízejí k nenávisti vůči někomu.

Důvěřovat se dá tomu, koho máte rádi a komu na vás záleží. Věřím, že Bohu na nás záleží a že nás má rád, proto mu důvěřuju. Lidé, kteří koukali na Ježíšův křest, nic neslyšeli, zato my čtenáři jsme uslyšeli, že co Ježíš udělá, je přímo od Boha. Tak se podle toho zařídme. Když vás někdo bude popichovat ke strachu a nenávisti, od Boha to asi nebude.

“Přiblížilo se království Boží,” řekl Ježíš. Z té věty nepoznáte, jak blízko už to Boží panování je, ba ani jak přesně vypadá – jen to, že vladařský trůn patří jedině Bohu. Ale když už je na dosah, tak se k němu přeměrujte a věřte, že vám Bůh opravdu dá, co vám z lásky připravil.

Víte, jak to bylo dál. Ježíšův příběh pokračoval až k hlavnímu městu té země a pak za město, tam, co stávají šibenice (tehdy kříže). A odtud na hřbitov, to dá rozum. A ze hřbitova zase zpátky do života. To už rozum nedá, jenže když přichází Boží království, lidský rozum se v tom všem hned nevyzná. A lidská smrt, ta se stane jen smutnou hranicí, za kterou nic nevidíme, ale na víc nemá. “Když je Bůh s námi, kdo by nás od něj mohl zahnat a sebrat nám jeho lásku?” ptávali se lidé a odpověď zní: nikdo přece. “Ani dravá zvěř a pekelná sběř?” Ani ta.

V krátkém doslovu na samém konci vyprávění evangelista Marek ještě dodá, že kdo uvěří, ten se sice démonům a bésům nevyhne, ale – i když jsou nad naše síly – díky Boží přítomnosti je budeme moci zahánět na útěk a tolik se jich nemusíme bát. Protože to, co už neuneseme, na sebe dobrovolně a pro naše dobro bere Bůh.

Požehnání:

Věříme, že si nás Bůh zamiloval a z milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději;

věříme, že co Kristus Ježíš udělal, udělal i kvůli nám a pro nás.

Ať vás ta víra a s ní Boží láska a pevná životní naděje vede přes všechna úskalí,

ať vás potěšuje a podpírá

a ať je vám zdrojem moudrosti a síly ve všem, co je před vámi, co máte udělat a prožít.

Amen.